

[Finansministeren.]

højere instans, hvis han er utilfreds med den.

Det ærede medlem hr. Marius Buhl omtalte den skattefritagelse på 80 pct. af merhugstindtagten, som i skattedepartementets cirkulære af 30. august d. å. er fastsat for skatteåret 1952—53. Denne skattefritagelse kommer de skovejere tilgode, som foretager merhugst i et regnskabsår, der omfatter nogen del af tidsrummet fra 1. september i år til 31. august næste år. Det ærede medlem henstillede så, om der allerede nu kunne gives skovejerne sikkerhed for, at denne skattefrihed også ville gælde for senere skatteår. I den anledning skal jeg bemærke, at dette forudsætter hjemmel ved tekstanmærkning på de årlige finanslove, men jeg kan oplyse, at det er min hensigt snarest at rette henvendelse til finansudvalgene for at søge disses tilslutning til, at der på finansloven for det kommende finansår gives en tilsvarende skattefritagelse.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp omtalte spørgsmålet om sambeskatning af ægtefæller, idet det ærede medlem fremdrog et eksempel vedrørende den bundne opsparring. Som det ærede medlem også omtalte, har jeg modtaget en henvendelse fra Danske Kvinders Nationalråd og fra Dansk Kvindesamfund om en nærmere undersøgelse af spørgsmålet om sambeskatning eller særbeskatning af ægtefæller. Jeg har lovet de to nævnte organisationer, at der skulle blive foretaget en sådan undersøgelse, og jeg kan oplyse, at denne er i gang. Jeg vil søge at tilvejebringe den, så snart det er muligt.

Det ærede medlem omtalte dernæst et andet spørgsmål, der også har været fremme tidligere, nemlig spørgsmålet om pligt for hustruen til at medunderskrive selvangivelsen. Jeg vil om dette spørgsmål sige, at det er måske ikke så ligetil. Hvis man gør det til en pligt, rejser sig også spørgsmålet om det ansvar, som hustruen pådrager sig derved. Det er jo omtalt i skattekommissionens betænkning, og det er naturligvis et af de problemer, man må tage op i forbindelse med en skattereform.

Jeg erkender, at da det sikkert har lange udsigter med en almindelig skattereform, er det uheldigt, at man altid skal henvise dertil. Nu har regeringen jo bebudet, at vi vil nedsætte et udvalg til behandling af spørgsmålet om en skattereform, for at man kunne søge politisk orientering om, hvad der måtte være mulighed for at gennemføre af begrænsede reformer på disse områder. Selvom regeringens udtalelse om

nedsættelsen af et sådant udvalg har vakt en vis kritik fra visse sider her i det høje ting, går jeg ud fra, at man ikke vil undslå sig for at medvirke, og jeg for mit vedkommende vil gerne medvirke til, at det pågældende spørgsmål bliver optaget til behandling i dette udvalg.

Det ærede medlem hr. Jensen-Brobj gjorde visse bemærkninger om finansudvalgets arbejde. Jeg vil herom for det første bemærke, at det ærede medlem jo ved sine udtalelser greb ind i en lille debat mellem det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og mig. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg tror, at det ærede medlem hr. Jensen-Brobj i nogen grad har misforstået denne debat.

Jeg har ikke rejst nogen kritik af finansudvalget, sådan som det ærede medlem synes at mene. Hvad jeg har gjort, er at svare på visse udtalelser, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte i sin første tale under finanslovdebatten. For at få baggrunden for denne lille ordveksling må man derfor kende det første ordskifte mellem det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og mig. Det ærede medlem udtalte, at de 1300 bevillingsforslag, som finansudvalget havde fået i løbet af den sidste rigsdagssamling, efter hans mening ikke tydede på, at der blev holdt tilstrækkeligt igen. Jeg svarede derpå med at henvise til, at såvidt jeg kunne skønne, var der ikke nogen væsentlig uenighed mellem finansudvalget og finansministeriet om den linie, der skulle holdes. Og det var som bevis herpå, at jeg udtalte den sætning, som åbenbart er faldet det ærede medlem hr. Jensen-Brobj for brystet, og som lød sådan, at jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at de gange, jeg er kaldt til samråd med finansudvalget, har det mindst lige så hyppigt været, fordi man ønskede en større bevilling end foreslået, som af den modsatte grund.

Det er altså ikke helt korrekt, når det ærede medlem hr. Jensen-Brobj simpelthen citerer mig, som om jeg havde sagt, at i de fleste tilfælde har finansudvalget stillet krav om yderligere penge fra statskassen. En udtalelse bliver jo altid gjort lidt mere summerisk, når den gentages.

Se, forholdet er jo det, at i de aller —, allerfleste tilfælde accepterer finansudvalget simpelthen det forslag, som den pågældende minister har stillet, og derfor tror jeg, jeg har ret til at sige, at der ikke i praksis består nogen væsensforskkel mellem ministeriets og finansudvalgets syn på den politik, der skal føres på disse områder. Jeg må nemlig gå ud fra, at hvis finansudvalget havde